

Operațiunea Denigrarea - cazul Cadeș-Barnea

Miercuri, 30 martie 2005

Gili Cârstea

La frontierele Canaanului s-a petrecut încă un incident pe care îl putem include în seria de operațiuni prin care Satana urmărește să denigreze caracterul lui Dumnezeu.

După ce au spionat țara spre a se convinge că ocuparea ei va decurge în condiții optime, zece bărbați din forța expediționară au raportat în fața adunării lui Israel că invazia este imposibilă. Locuitorii sunt uriași, cetățile sunt fortificate, iar ei se vedeau ca niște lăcuste în comparație cu fiii lui Anac. Biblia spune că ei “au înnegrit țara” în fața poporului, iar acesta a intrat în panică, dorind să se întoarcă în Egipt. Și au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie, și să ne întoarcem în Egipt” (Num 14:4).

Moise și Aron sunt consternați. Ce poți spune unei gloate paralizate de frică? Doi dintre spioni, Caleb și Iosua, au vorbit mulțimii, iar viziunea lor despre ocuparea țării este complet diferită de cea a colegilor lor. În viziunea lor, “este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta, și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere” (Num 14:7-8). Ciudat, nu? Zece oameni spun că “țara mănâncă pe locuitorii ei,” iar doi spun exact invers. Cine mințea? Pe cine să creadă poporul? Cine vorbea din partea Domnului? Evident, majoritatea. Cei zece erau frați cu experiență, statornici, credibili, realiști, cu picioarele pe pământ. Cei doi visători cu capul în nori duceau poporul lui Dumnezeu pe drumul nimicirii, momindu-i cu pielea ursului din pădure. Comunitatea a decis să le închidă gura în mod oficial: “Toată adunarea vorbea să-i ucidă cu pietre.”

Ce ocazie formidabilă pentru Operațiunea Denigrarea! Scena era pregătită perfect pentru intervenția duhurilor răutății. Adunarea se opunea fățiș ofertei lui Dumnezeu, sfidând planul Său descoperit clar prin Moise și confirmat de doi martori care au vizitat țara. Dumnezeu a epuizat orice mijloc al harului și întreabă pe Moise: “Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui?”

Harul protector fiind batjocorit, Israel se afla descoperit în fața mâniei vrăjmașului lui Dumnezeu. Acesta avea orice opțiune, putea lovi nestingherit, căci “Israel a lepădat binele cu scârbă; de aceea vrăjmașul îi va urmări” (Osea 8:3). În viclenia lui fără margini, vrăjmașul a ales o mutare strategică. Ce-ar fi să lovească exact în oamenii care l-au servit cel mai bine?

Cei zece spioni, care “făcuseră ca toată adunarea să cârtească” și să refuze intrarea în țara făgăduinței prin credință, erau, în ochii poporului, oamenii de bine, băieții buni. Erau cei cărora le păsa de biserică, de viitorul ei și de bunăstarea generațiilor viitoare. Cuvântul lor cântărea greu, așa cum s-a văzut. În același timp, pentru generațiile viitoare care vor citi incidentul, cei zece vor fi băieții răi, care s-au opus lui Dumnezeu, sfidând pe Moise și pe Aron, împiedicând biserica să intre în Canaan, întorcând poporul în pustie pentru încă patruzeci de ani. Distrugerea lor doboră două ținte dintr-un singur foc:

1 - Convingea poporul că Moise uzează de puterea lui Beelzebul, odată ce a omorât pe bunii conducători ai bisericii lui Dumnezeu, care îndrăzniseră să-și ridice glasul și să demaște planul mârșav de a duce pe Israel într-o țară unde vor fi măcelăriți de păgâni.

2 - Deforma pentru mii de ani caracterul lui Dumnezeu și producea o ascultare de frică, adorare sub teroare, dând impresia că Dumnezeu a omorât pe ticăloșii care au îndrăznit să I se așeze în cale.

Astfel, cei zece spioni au fost loviți mișelește, iar Moise nu raportează decât că ei “au murit acolo înaintea Domnului, loviți de o moarte năpraznică” (Num 14:37).

Noi, cei de astăzi, avem ocazia să judecăm la rece episodul acesta; ba chiar putem să-l analizăm “în lumina crucii,” în contextul mării controversate dintre Hristos și Satana.

Ce interes avea Dumnezeu să omoare pe cei zece spioni, altul decât răzbunarea? Răul fusese făcut, Israel se răzvrătise, țara nu mai putea fi ocupată, iar făgăduința lui Dumnezeu era spulberată de necredință. Uciderea lor nu mai îndrepta nimic, așa cum s-a și văzut, și nici nu putea ajuta pe Israel să învețe calea dreptății. La scurt timp a urmat revolta lui Core, cea mai clară dovadă că uciderea celor zece nu a slujit la nimic. Dacă Dumnezeu ar fi ales nimicirea celor zece, poate era mai folositor să lovească pe Core, Datan și Abiram, evitând astfel pierderea a mii de oameni distruși în revolta lor.

Dacă Dumnezeu trage sfori, așa cum cred cei mai mulți dintre noi, de ce nu a aranjat să trimită oameni credincioși, precum Caleb și Iosua, evitând astfel un eșec de proporții? În loc să ajungă în situația de a omorî zece oameni necredincioși, după ce răul a fost făcut, nu era mai potrivit să interzică lui Moise trimiterea spionilor în misiune? Mai mult, El putea să alunge populația Canaanului din teritorii fără vărsare de sânge și fără efort, iar spionii ar fi găsit o țară ospitalieră și tocmai bună de locuit. Existau mii de asemenea variante. De ce a acceptat Dumnezeu un asemenea eșec? Așa cum vede astăzi biserica suveranitatea divină, nu vi se pare tot acest episod un aranjament al lui Dumnezeu ca Israel să nu poată intra în țara făgăduită? Și atunci, de ce i-a mai dus până la frontiere? Doar ca să aibă motiv să omoare câțiva conducători, iar locuitorii țării să măcelărească o bună parte din popor?

Dacă privim la el în lumina neprihănirii lui Hristos, acest episod vorbește lămurit că Dumnezeu nu folosește constrângerea și amenințarea cu forța în relația cu biserica Sa. El muștră, îndeamnă, călăuzește, luminează, oferă soluții, dar aici “mijloacele harului” se opresc. El nu ia mințile conducătorilor care stârnesc poporul la rebeliune. Fiecare este liber să spună și să creadă ceea ce dorește, fără să fie amenințat cu moartea. Dar oameni au murit, și vor continua să moară, deoarece nu știu sau nu vor să creadă că există o operațiune

în desfășurare ce urmărește denigrarea caracterului lui Dumnezeu. Există forțe care nu cunosc mila sau dreptatea. Ele vor lovi necruțător acolo unde protecția harului divin a fost sfâșiată, și unde interesul deformării numelui lui Dumnezeu o cere. De aceea se vorbește așa despre Satana: “Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul” (Isa 14:20).

Ne găsim și noi astăzi la granițele Canaanului ceresc. Conspirațiile din proiectul “Denigrarea” s-au înmulțit, iar curând vor atinge proporții fenomenale. Dacă “cei aleși” speră să discearnă falsul de autentic, ei trebuie să descopere acum felul odios în care a fost inculpat Dumnezeu în actele crude ale istoriei. Altfel vom continua să ne învârtim în jurul muntelui, sperând zadarnic să se desprindă din el o piatră care să sfărâme picioarele de lut ale icoanei secolului 21.